

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΗΣ M. MAINDRON

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ANNA. 55 χρόνων. ZANETTA. 20 χρόνων, κόρη της Ουσιέλευς της Γαλλίας Λουδοβίκου IX'.

(Σὲ μιὰ φτωχὴ καμπαρούλα. Η Ζανέτα εἰναι ἀρρωστη στὸ κρεβάτι. Η μητέρα της κάθεται κοντά της).

ZANETTA.—Δέν θυ ζανάρθη ποτὲ πειά; μητέρα;

ANNA.—Παιών, παιδί μου;

ZANETTA.—Ρωτᾶς ποιός, μητέρα μου; Μά ποώς άλλος, παραδέκεις;... Εξείνος ὁ τόσο καλός κι ὁ δικαίος νέος, πουν ἡρθε τόσες φορές νά μᾶς παρηγορήσῃ, νά μοι τέρον δῶμα, λουλούδια, καρά!...

ANNA.—Αλήθεια!... Αρτή τη φρούριο ἀργήσε νά μᾶς ἔρθῃ...

ZANETTA.—Φαίνεται πάώς μᾶς ξέχασε.

ANNA.—Μπορεῖ νά μᾶς θυμάται, κι ἂς μήν θετε τόσες ήμέρες νά μᾶς ιδῃ.

ZANETTA.—Αέρ, μητέρα, γά μᾶς θυμάται πάντα;

ANNA.—Ω! Είνε τόσο καλός! Δέν είνε δυνατόν νά ξεχάσῃ διδ πλάσματα πονεμένα σάν έμας. Κι ἀν δέν φάγηκε τόσες μέρες, θυ μᾶς ζανάρθη ίσως ξαφνικά... Μπορεῖ νά τού ξευχε κανένα έμπιδιο... Παιών ξέρει;

ZANETTA.—Παιών νάνια τάγι; Δέν λέει τ' θνουτάν του.

ANNA.—Είνε, φαίνεται, κάποιος μεγάλος φιλάνθρωπος, διόποιος κάνει τό καλό χωρὶς νά φανερώνεται... Πηγάνει στά σπίτια τῶν φτωχῶν καὶ τῶν δυστυχισμένων γιά νά τούς παρηγορῇ καὶ νά τούς έλει, γαριζε...

ZANETTA, (διακόπτοντας τὴν "Αννα ζωηρά").—Τι είτε, μητέρα;—"Ωπε δύο τού τό δύνατερον γά μᾶς δέν είνε παρά οίτος;—"Ωστε είμαστε κι ἔμας δύο φτωχές γ' αὐτόν καὶ τίτοτα άλλο;

ANNA.—Μά έτσι μοῦ φαίνεται. Δέν λιστέω νά λιπάται μένο έμπας.

ZANETTA.—Οχι, όχι, μητέρα μον!.. Δέν είνε έτσι, διως τά λέξ. Βέβαια, η εγγενής του παρδά δεν μπορεῖ νά μὴ συγκινηται για τὸν πόνο κάθε δυστυχισμένου. Μά δέν πιστεύω πάς πραγίνει σε κάθε φτωχόσπιτο μὲ τὴν ίδια προδυναμία καὶ καλωσόνη ποὺ ἔρχεται καὶ σὲ μᾶς... Δέν πιστεύω πάς γαυγελάνη σε κάθε ἀρρωστο καὶ πονεμένο, τόσο γλυκά, δύναται, δύναται γαυγελείστε σ' έμενα. Κι' έπειτα, τι νά ποῦ πῶ; Δέν ταίνεται νά είνε καὶ τόσο πλούσιος. Φαίνεται μάλλον γιά αὐτός. Τὰ σύνη του είνε σφρόδα φτωχικά, καμιούμενα ἀπὸ πέτασμα φτηνό. Δέν πιστεύω πάς μπορεῖ νά είνε τόσο γενναιόδωρος καὶ στούς ἄλλους, διως δείχνεται σ' έμπας. Δέν πιστεύω πάς μπορεῖ νά έχει χαρίσει καὶ σε μάν αὖλη φτωχούλα χριστὸ σταυρὸ σάν αὐτὸν ποὺ μοῦ χάρισε έμένα. Ούτε είνε δυνατόν νά προσέρψῃ καὶ σ' ἄλλους τόσο συγχά διως σ' έμπας, τόσο ἄλλα δώρα, γλυκά, λουλούδια, τόσο δώρα καὶ σπάνια λουλούδια, καὶ τόσο ἀρχεῖνα γιατρικά. Οτι λέξ έσου, μητέρα μου, έλεος, έγω το λέω θυσία. Ναί, θυμάζεται αὐτός διάθρωτος γιά μᾶς. Ισως στερείται κάποιας καὶ τὸ φυσι του γιά νά μᾶς εὐχαριστί...

ANNA.—Ποιδί ξέρει!.. Μπορεῖ καὶ νά μην είνε διάθρωτος. Ναί. Μπορεῖ νά είνε κάποιος άγιος ποὺ μᾶς τὸν στέλνει δι Θεός γιά μᾶς βοηθήσει.

ZANETTA.—Θυμάσαι τὴν πρώτη φρούρα ποὺ θρεύει, μητέρα. "Ηταν ένα δράμον ποὺ θέτερα πάρα πολύ. Μπήκε ξέσαργα μέσα, κι ἔλαψε η φτωχὴ μας καμπαρούλα, σάν νά μητήκε μέσα ένας ἀγγειολος. Κρατούσει λουλούδια σάν χεριά του... Μᾶς κιντάζει μ' ἐνα βλέψια γειτονά καλωσόνη, καὶ μᾶς είτε μὲ τὴ γλυκεία του φρούρη: «Εμάδα πῶς η δεσποινή είνε ἀρρωστη, κι' ηρθα νά τὴν ίδω καὶ νά τὴν συντροφεύειν λίγο, γιατὶ πονώ δύσους πονούν». Υστερα κάθησε κοντά μου, μοῦ έδισει τὰ λουλούδια, μοῦ μίλησε γιά ένα σωδὸς ώμορφα πράγματα. Κι' έφυγε...

ANNA.—Και, φεγγόντας, μοῦ έδωσε τρία χρυσά νομίσματα. Τὰ ἔβαλε μὲ τρόπο στὸ χερι μου χρυσά, εὐγενικά.

ZANETTA.—Κι' έπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ζανάρθη πάλι... Και τότε μοῦ έφερε γλυκά καὶ γιατρικά, τὰ δοκιά, καθώς μοῦ είτε, ησαν μοναδικά γιά τὴν ἀρρωστεία μου.

ANNA.—Και την τρίτη φρούρα ποὺ έφερε τὸν χριστὸ σταυρό.

ZANETTA.—Πού δέν τὸν ἀποχωρίστηκα ἀπὸ τότε, καὶ τὸν ξεχωτάνει στὸ στήθος μου γιά νά μὲ φιλά, καὶ νά μοῦ ζαναδόση τὴν ύγειαν μου, διως μοῦ είτε έξεινος τὴ στιγμή ποὺ μοῦ τὸν κάριζε...

ANNA.—Κι' δεσε φρούρες ηρθε δι μυστηριώδης μας εὐεργέτης, πάντα κάπι μᾶς έφερε.

ZANETTA.—Στις ἀρχές δεκόμουν τὰ δῶρα του μὲ κάποια ντρο-

πή. "Υστερα δημος ἔπαιφνα δι, τι μᾶς ἔδινε σὰν ένα δάγιο δῶρο ἀπὸ τὴν χέρια τοῦ Χριστοῦ.

ANNA.—"Ισως εἶνε κι' δι ίδιος δι Χριστός. Ποιός ξέρει, παύδι μου; Κι' δέν είνε δι ίδιος δι Χριστός, είνε ένας τέλειος χριστιανός. Μουφάζει, φαίνεται, τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς, έτσι διως παράγγειλε δι Χριστός.

ZANETTA.—"Ετοι λοιπόν, μητέρα, ἐπιμένεις νά ποτεύεις δι μᾶς φέρεται τόσο μεγαλύρραγδα μόνο ἀπὸ φιλανθρωπία; "Αν ήταν έτσι, ω, τότε θυ μουν πολὺ δυστυχισμένη.

ANNA.—Μά τι ἄλλο φαντάζεισαι; Μήτως νομίζεις δι δι άνθρωπος αὐτός σ' ἀρρωστημένη;

ZANETTA, (κάπως δειλά).—Γιατί δηι, μητέρα; Δέν είμαι νέα κι' υποφρή;

ANNA.—Είσαι φτωχὴ κι' ἀρρωστη, δυστυχισμένη μου Ζανέτα.

ZANETTA.—Μά δέν φαίνεται νά περιφρονή τοὺς φτωχούς. "Οσο γά τὴν ἀρρωστεία μου.. Μά.. δέν είμαι πολὺ καλύτερα τώρα, μὲ τὴν γιατρού ποὺ μου φένει έκεινος, καὶ μὲ τὴν χαρά ποὺ μου δίνει διως έχεται;

ANNA.—"Ω, λατρευτό μου παιδί. Δέν λέω πώς δέν είσαι καλύτερα, καὶ πώς δέν θυ γίνεται έντελάς καλά. Μά ξέρεις, οἱ ἄντρες δέν ἀγαποῦν τόσο τὶς ἀρρωστείες γυναικείας.

ZANETTA.—"Έξεινος είνε τόσο διαφορετικός ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄντρες, μητέρα. Τι καρδιά του είνε γεμάτη καλωσούν... Μπορεῖ λοιπὸν ν' ἀγάπηση μιὰ πονεμένη κατέλλα σάν έμένα. Κα.. διων θυ γίνεται...

ANNA.—Βέβαια, θά γίνεται καλό. Ζανέτα μουν... Κάνε λίγη ίπνομην ἀκόμα.

ZANETTA.—"Απὸ τὸν καιρὸ ποὺ έχεται έκεινος, ξεχω τηρούσσεις οὐτομονή.. Κι' έπικω μόνο.. Πιστεύω δι θά γίνεται έντελάς καλά καὶ διώς πολὺ γρούτα, ἀφού τὸ θέλεινος.

ANNA.—Ναί!.. Ναί!.. "Αζ είνε εύλογημην ή διως πού πολὺ θετε στὸ φτωχικό μας αὐτός δι άνθρωπος.

ZANETTA.—Καὶ τὶ διμοσίους πού είνε; "Έχει μαλλά χρονούσινθα, καὶ μάτια γκλόζουμα σάν τὸν οιφρόν. "Έχει ἀκόμα εἴνα τόσο εὐγενικό παροισατικό, καὶ τόσο γλυκεύομιλία, καὶ τόσο χαριτωμένες κινήσεις! Πώς μᾶς μάλισται, καὶ πώς μᾶς φέρεται!.. Σάν νά είμαστε μεγάλες κυρίες!.. Τὴν τελευταία μάλιστα φορά μού φίλησε τὸ χέρι.

ANNA.—Μήπως είνε διαρρών;

ZANETTA.—Δέν θέλω, δέν θέλω νά είνε εύγενης.. Θέλω νά μήν έχη κανένα τίτλο. "Άλλωστε δέν είνε ντιμένος σάν βαρδών. Μά γιατὶ δέν ηρθε τόσες μέρες; Γιατί;

ANNA.—Θαρση πάμ. εννοια σου, κόρη μουν...

ZANETTA, (φιλάντας τὸ σταυρὸ ποὺ φορεῖ στὸν λαμπό της).—Στείλε μού τον Χριστό μουν. (Σιγά). "Ας τὸν ίδω ἀκόμα μά φορά, κι ἂς πεδάνων.

"Έξεινα ἀκούγεται ένα διακριτικὸ χτυπήμα στὴν πόρτα, ή δύοια σὲ λίγο ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα δι έσαυλεν Δουδούκιος ΙΧ μὲ μᾶς ἀνθρόδεμον στὸ χέρι.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαρωτῶ, κυρίες μου. Νά μὲ συχαρέστε πολὺ πού ἀργησα τόπο νά σας ἐπικατεψθῶ. Είχα κάποιες ιπτάσεις πού δέν έπετρεπαν νά ίδω γιά μερικὲς μέρες τῶν φίλων μου. Πώς είνε λοιπὸν ή δεσποτίς;

ZANETTA.—Είμαι πολὺ καλύτερα, καὶ τώρα πού ηρθεται έπειτα, είμαι μάκρια πο καλά.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—"Ας είνε δοξασμένο τὸ ζηνού τοῦ Κυρίου. (Αφίνει τ' ἀνθη τον στὸ κρεβάτι τῆς Ζανέτας). Σάς έφερα πάλι μερικά λουλούδια.

ZANETTA, (υνοίσοντας τ' ἀνθη).—Τι δωράνα...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς γιατρού καὶ κάποιο γιατρούς μου. Ναί. Κάποιος καλὸς γιατρός διώλω νά πά...

ANNA.—Ο Θεός νά σὲ προστατεύει, καλέ μουν γέ. Φέρνεις τὴν ύγειαν καὶ τὴν χαρά της κόρης μουν. Πώς θυ μτοφέσουμε ποτὲ νά σού ξεπληρώσουμε ένα τόσο μεγάλο καλό.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—"Η καλύτερη μάκινη γιά μένα είνε νά βλέπω τὰ όδηνα χρώματα τῆς ύγειας νά ζαναγυρθίζουν στὰ μάγουλα τῆς κόρης σας.

ANNA.—Ενέχωριστα, ενέχωριστα...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Δέν είνε πειά χλωστή ή δεσποτίνις...

ANNA.—Είνε καὶ πολὺ χρωμάτευνη, γιατὶ σᾶς ζαναείδε. Μά δέν θυ μᾶς πῆτε ποτὲ πολὺ εἰσθε, καλέ μας φύλε;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Είμαι αὐτὸ πολὺ είπατε, κυρία μουν. "Ετας κα-

Ο Δουλοβίκος ΙΧ

λος φίλος. Δέν φτάνει αδτό ;
(*"Ζανέττα ἀναστίκοτας τὰ λουτούδια, κυττάζει ἐκστασιαῖς τὸν Λουδοβίκο."*)

ANNA.— Καλά, καλά... Δέν έπιμένω...

ZANETTA.— Μητέμου.. Δέν τὰ είται ποδό δίλγυν ; Δέν είται ότι μπορεί νὰ είναι ἔνας ἄγγελος ἢ ἔνας ἄγιος ;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (*χαμογελώντας*).— Δέν είμαι παρά ένας κοινός θυητός κι ἔνω.

(*"Έξαφρα μπαίρει μέσα ἔνας ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως. Ξαιρετὰ τὸν Λουδοβίκο μὲ διδύνατο σεβστόμ."*)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.— Τι θέλεις ἔδω ; Δέν ουν είται νὰ περιψήνεις κάτιον δρόμο και νὰ μη μητῆς μεσου;

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ.— Μάνωτας. *"Αλλὰ κάποιος ἄγγελος φόρος ἥρθε ἔξαφρα ἀπὸ τὸ παλάτι και ἔσει διτὶ εἰνε μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψετε ἐκεῖ. Μεγαλειότατε,*

ANNA, (*ὑποκλινομένην*).— *"Ο βασιλῆς ! Είνε λοιπὸν ὁ βασιλῆς ; Τι τικὴ γιὰ τὸ φτωχοῦ μας.*

ZANETTA, (*ἀναστρώκεται κατάχλωμη στὸ κερεβράτι της*).— *"Ο βασιλῆς ! Ο καλὸς βασιλῆς μας Λουδοβίκος, ποὺ ἐπισκέπτεται μεταφεομένος τοῦ φτωχοῦ ... Ἀ ! ...*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (*πηγαίνει κοντά της*).— *"Μήν ταράξεσθε...*

ZANETTA.— *"Ο βασιλῆς ... Αγάπηνα τὸν βασιλῆα ... Ἀ ! ... (Πέρφετε ἀγωνιῶντας ἔπαρον στὰ προσκέφαλά της)*

ANNA.— Κόρη μου ! .. Κόρη μου... (*Σωραίζεται κλαίγοντας. ἐπάνω της*)

ZANETTA, (*μὲ καμένη φωνῇ*).— *"Ο βασιλῆς μου λοιπὸν μ' ἔλεουσε. Κι ἔγω... Κι ἔγω ποὺ νόμιζα πως μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ, δπως τὸν ἄγαπον κι ἔγω...*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.— Ναι, ναι, σ' ἀγαπᾶται μ' αὐτός, Ζανέττα. (*Σκύει ἐπάνω της και τήτη φιλεῖ στὰ χεῖλα*)

ZANETTA, (*ἐκποτικιών*).— *"Τί εύτυχια ! Βασιλῆα μου... Αγάπη μου... (Πελάιει μ' ἔρα ἀγγελικοῦ χαμόγελο στὰ χεῖλα)*

ANNA, (*διλφυρομένη*).— *"Ω... Ζανέττα... Αγάπη μου... Ας είνε ὅμως... Πέθανε εὐτυχισμένη... Τὴν ἔλεος ἔως τὴν τελευτά της στηγμή, βασιλῆα μου, λέγοντάς της ψηφίματα ποὺ τὴν ἄγαποντος κι ἔσον...*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (*ψηφιστά*).— *"Δέν ήταν και τὸ οὐ φέμα αὐτό. (Κλαίει σταπηλά).*

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Για τὴ δημιουργία τοῦ ἀράτου ἀλόγου, οἱ *"Αράβες διηγοῦνται τὸν ἔντονο ποιητικότατο μῆδο :*

"Οταν δὲ μεγάλος Θεός θέλησε νὰ πλάσῃ τὸ ἄλογο, φάνταξε τὸ Νοτιᾶ και τοῦ είτε :

"Ἀπὸ σένα νὰ δημιουργήσῃς ἔνα ώραδο πλάσια, ποὺ πρόκειται νὰ τιμησῃ κι ἐμένα κι ἔκεινος ποὺ

τὸν περιποιοῦνται. Σκέφτεσθαις νὰ δημιουργήσῃς τὸ διωφφό ἀράτου

τοῦ Σωτηριώνος λοιπὸν και πάρε μορφὴ φράτη. Τὸ πλάσια αὐτό, ποὺ

δὲ βρῆ ἀπὸ σένα, δὲ μ' ἀγαπάτειται ἀπὸ τοὺς δαύλους μου και θὺ λατρεύεται ἀπὸ δίους ἔκεινος ποὺ ἀνόλογον τὸ παραγγέλματα μου...

"Ετοι μήλος ὁ Θεός κι ὁ Νοτιᾶς ἀμέων συμπλικόνθηται και πῆρε τὴν μορφὴ και τὸ σχῆμα ἔνος ἀπέροχου ἀράτου ἀλόγου, ποὺ στεκόταν ἀκίνητο σῶν ἀγαλμά.

"Ο Θεός τότε τοῦ φύσισε την ἡσῆς και τοῦ είτε :

— Πήγαινε, ὁδοίο μον πλάσια, τρέχει στὴν πεδιάδα, σκύρτησε στὰ λειβάδια, τραγούδησε μὲ τὸ χρεματισμὸν σού τὴν δύνη και τὴ λεθεντία. Σὲ νὰ είσαι γιὰ τὸν ἀνθρώπον η πτηγὴ τῆς χαρᾶς, τοῦ και τοῦ πτηνοῦ του. Θά σε δαμάσῃ μὲ τὴν ὑπερφάνειαν του, ἀλλὰ και δὲ σ' ἀγαπάτη σὰν τὸν ἔντονο του και σὰν τὰ παιδιά του... Σὲ έκλασας ἔτοι ποὺ νὰ μητῷσῃ ἀλλο ὅμιο σου στὴ γῆ. Κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου θὰ πατᾶς τὸν ἔχθρονός μου, και στὴ φάρη σου θὰ φέρεις τὸν πιστόν μου. Θὰ φέρης τὴν φρονκεία τοῦ προφήτου στὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γῆς, γιατὶ θὰ πετᾶς χωρὶς φτερούγια και θὰ νικᾶς χωρὶς σπάθη.

Και τὸ ἀράτο καὶ ἔκεινότερο τότε ἐμπρός, σὰν τὸν ἄνεμο, γιὰ νὰ κατακτήσῃ ὧν τὴ γῆ...

Τὰ καλύτερα μαργαριτάρια, ὡς γνωστόν, ἀλεύνονται στὰ παράλια τῶν *'Ινδων*. Οι θεαγενεῖς ἀνδρίδοντ τὴ γένεσι τῶν μαργαριταριῶν στὶς σταλαγματικὲς τῆς ἀνοιξίατης δροσιές, ποὺ πέφτουν σε δοστακοῦ τῆς μαργαριτοφόρου μέλισσην.

Οι Βραχανάρες διηγοῦνται ότι ωστά τὸν Μάιο, τὸ δοτροφάδερμο αὐτὸν ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης και ἀποτάσει μὲ πρωτηνή δροσισταλίδα, η ἀπούσα γίνεται σιγά-σιγά μαργαριτοφόρη.

Ο Λατινὸς ιστορικὸς Πλίνιος, *ἔχοντας ὑπό δψει τοῦ τὴν ἴνδην ἀυτὴν παράδον, λέει δητὶ τὰ μαργαριτάρια διαπέρεννα κατὰ τὴν ποιότητα τῆς δροσιᾶς ἀπὸ τὴν δροσιὰς*, *"Αν δηλαδὴ ἡ ἀπόφασις εἰνε στηνεφιασμένη, και ἡ δροσισταλίδα θαλῆ, και τὸ μαργαριταρίου θὰ γίνη πρασινωπό, και ἀγνιθτής, δητὸν δισταρδὸν εἰνε διανηγής, και τὸ μαργαριτάριο θὰ γίνη μεγάλο και λαμπερό.*

ΟΜΑΔΟΥΝ ΟΙ ΣΩΦΗ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Οταν κανένας ἀγαπᾷ, θύλει νὰ προσφέρῃ ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ κόσμου στὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔρωτος του, η δηλητική, ἀν δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴν εὐτυχία.

Α ἡ Μ π ρ ο σ υ γ ἐ ο

Ο ἔρωτος ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τὸ γάμο, γιὰ τὸν ἰδιο λόγο γιὰ τὸν δρόμο και τὰ αιθιοπίματα ἀρέσουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴστορια.

Σ α μ φ θ ο

“Αν μποροῦνται νὰ παρατείνη κανεῖς τὸν ἔρωτα και μετὰ τὸν γάμο, θ' ἀποροῦνται τὸν Παράδεισο ἐπὶ τῆς γῆς....”

Ζ. Ζ. Ρ ον σ σ

Ο γάμος πρέρχεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, μπως.... τὸ ξύδι ἀπὸ τὸ κρασί !

Β ρ ω ν

Οποῖος δὲν ἔγνωρισε τὸν ἔρωτα, δὲν μπορεῖ νὰ σηματιθήσῃ τὸν ἔρωτεμένους.

Π ι λ ο τ ο σ

Ο ἔρωτος είτε ἔνα αἰσθημα τρομερά τυχαννισό. Δέν ἵκανονται παρὰ μόνον δταν τὸ ἀγαπώμενο πρόσωπο στὸν βωμό του κάθε ἀλλο αἰσθημά του, κάθε ἐπιθυμία του, κάθε ἰδιοτροπία του. Είνε σύν νὰ μην επάναπτε τίτοτε γ' αὐτὸν έναντι τὰ πάντα.

Ν ι ν ὄ γ ν τ ἐ τ Λ α γ γ λ

Ο, π προσφέρει κανεῖς στὸν ἔρωτα, τὸ ζάνει γιὰ πάντα.

Κ α Ν τ ε μ π ρ ο σ

Γιά ν ἀγαπηθῆ κανεῖς, πρέπει ν' ἀγαπᾶται μέγιο, νὰ ὑποσχέται πολλὰ και νὰ ὑποκρίνεται.

Ρ ο ν σ σ

Σπανίως η γυναῖκας πανόντων ν' ἀγαποῦν τὸν φύλο τους.... δὲν δὲν ζχουν ἀρέσει ν' ἀγαποῦν κάποιους ἄλλους !

Μ α φ ο

Αγ ν γανίκες δην δηνάντες.... δὲν θὰ γνωρίσαν ποτὲ τὸν τελευταῖαν ἔρεστη τους !

Λ α μ ε ν γ σ

Ο έρωτος ικάτη τὰ πάντα, Β ι φ γ ι λ ι ο σ

· Η περισσότερες γυναῖκες δὲν λαταίνουν γιὰ τὸν θάνατον τοῦ έρωτοῦ τους, δὲν μπορεῖ νὰ σηματιθῆσῃ πολλὰ μὲν γυναῖκας.

Λ α Ρ σ φ ο ν κ

“Οταν κανεῖς μπορεῖ νὰ γίνηται ἔρεστης, μπορεῖ νὰ διωξτοῦν τὴν εὐτυχίαν, είτε γιὰ νὰ διωξτοῦν τὸν έρωτα.

Σ α ι ν τ — Μ π ἐ

· Η γυναῖκες δὲν ζέχουν ν' ἀγαποῦν, και δην γίνεται ποτὲ φύλοντων ποτέ φύλοντων ν' ἀγαποῦν.

Μ α φ ο λ ξ α κ

· Τὴν φιλία τὴν μεταχειρίζονται η γυναῖκες είτε γιὰ νὰ τραβήσουν, είτε γιὰ νὰ διωξτοῦν τὸν έρωτα.

Σ α ι ν τ — Μ π ἐ

· Η γυναῖκες δὲν ζέχουν ν' ἀγαποῦν, και δην γίνεται ποτὲ φύλοντων ποτέ φύλοντων ν' ἀγαποῦν.

Π υ ο ν α γ ο φ α σ

· Ο έρωτος είνε δὲν δην τὸν σι θή σ ε ω ν μ π λόν, παρὰ τὸν ισ θ μ αύ τω ν.

Ν ι ν ὄ γ ν τ ἐ Λ α γ κ λ

· Τὸ νὰ θελήσῃς νὰ γράψης τὴ λέξι ΕΡΩΣ στὴν καρδιά μιᾶς γυναῖκας, είτε τὸ διό σαν τὰ χαροπέδης μάλιστι πάνω στὸ χιόνι. Η πρώτη ἀχτίδα του δηλιούνται τὰ δικοίου του ποτέ φύλοντων.

Σ α ι ε π θ

· Μόνον ὁ ἄνδρας μπορεῖ ν' ἀδιαφορήσῃ στὸν έρωτα ποτὲ τοῦ προσφέρεται. Η γυναῖκα ποτέ.

Ζ α γ Π ω λ Ρ ι χ τ ε

· Οταν παραμείται μιᾶς γυναῖκας ἀπὸ τὸ φύλο της, αρέκει νὰ τὸν κάνει νὰ ὑποφασθῇ, δητὶ προτιμᾶ κάποιον ἄλλον, και τότε δὲν ζεχανάψῃ στὴν καρδιά του.

Σ τ ε ν τ ἄ λ

· Υπάρχουν χλευαρά μάρομές, έξ αιτίας τῶν δτοίων μπορεῖ νὰ χάση στηνεπιφάνεια τῆς γυναῖκας. Συνήθως δηλωτὴς τὸν χάνει...

Γ ε ο φ γ ι α Σ α ν δ θ

· Στὶς πρώτες τους έρωτικὲς περιπτέτειες, η γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν έρωτή.

Σ τ ε ν τ

· Στὶς κατωτικὲς ἀγαποῦν τὸν έρωτα μόνο.

Λ α Ρ ο σ φ ο ν κ

· Οταν ένας έρωτεμένος είνε τολμηρός, πολὺ στάνεινε στὸν έρωτα του.

Β ρ ω ω

· Δὲν ίπαχει τίτοτε πολ ἀπόκινδυν ἀπὸ μιᾶς γυναῖκας πολ ἀγαπητά, έαν μάλιστα έχει δώσει δείγματα τῆς ἀγάπης της σ' αὐτὸν ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὸ αἰσθημά της.

Β ο γ κ ω